

kabe kṛṣṇa-dhana pāba hiyāra mājhāre thoba

juṅ āiba tāpita-parāṅ a

sājāiyā diba hiyā basāiba prāṅ a-priyā

nirakhiba se candra-bayāna

he sajani ! kabe mora haibe su-dina

se prāṅ a-nāthera saṅ ge kabe vā phiriba raṅ ge

sukhamaya jamunā-pulina

lalitā viśākhā lañā tāṅ hāre bheṅ iba giyā

sājāiyā nānā upahāra

sadaya haiyā bidhi milāibe guṇa-nidhihena bhāgya haibe āmāra

dāruṇa bidhira nāṇa bhāṇa gila premera hāṇa

tila-mātra nā rākhila tā'ra

kahe narottama dāsa ki mora jivane āśa

chāṇi gela brajendra-kumāra

Kada aš žvilgsniu galėsiu gėrėtis Krišnos veidu, primenančiu mėnulį, kuris yra brangakmenis, brangesnis už mano gyvenimą? Kada aš galėsiu Jį puošti ir pasodinti savo širdyje, išsivaduodamas iš savo nuodėmingo gyvenimo?

O mano brangusis drauge, kada ateis ta palanki diena, kai aš ekstazės apimtas vaikščiosiu Yamunos krantais su savo širdies Viešpačiu?

Savo rankose nešinas brangiomis dovanomis aš sutiksiu Jį kartu su Lalita ir Višaka. Ar kada geraširdis Likimas suteiks man laimę susitikti savo Viešpatį, transcendentinių savybių vandenyną?

Vaje vaje, mano toks likimas, jog griežti Likimo dėsniai išblaškė meilės dievui turgavietę ir nič nieko čia nebeliko. Narottama dasa apgailestauja: “Kokia viltis liko gyventi dabar, kai Vrajos karaliaus sūnus paliko mane?”